

Arrest

**nr. 339 600 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 23 september 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 26 september 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 november 2022 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 22 november 2024.

1.3. Op 20 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 21 januari 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L.(...) B.(...) V.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op (...) in Ubala, gelegen in het Colombiaanse departement Cundinamarca.

U komt uit een gezin met zeven broers en één zus en u ging tot het derde leerjaar van het lager onderwijs naar school. Uw vader overleed toen u vijf jaar oud was en toen u twaalf jaar oud was, verhuisden jullie naar Villavicencio waar u heel uw leven woonde en werkte. Vanaf uw vijftiende levensjaar begon u te werken als arbeider in de bouw.

Uw partner is N.(...) H.(...) P.(...) L.(...) (OV nr. (...), CGVS ref (...)). Jullie hebben samen twee zonen en één dochter: D.(...) S.(...) B.(...) (OV nr. (...) en CGVS ref (...)), L.(...) B.(...) ((...).2006°) en A.(...) B.(...) ((...).2013°).

De feiten waarop u zich baseert voor uw verzoek tot internationale bescherming zijn de volgende.

In het voorjaar van 2022 werd er aan uw zonen drugs aangeboden door enkele onbekende jongeren. Dit gebeurde een drietal keer toen zij aan het voetballen waren op een nabijgelegen voetbalveld in Villavicencio.

U was hier niet mee gediend en vroeg uw zonen u mee te nemen naar het voetbalveld en de drugs dealende jongens aan te wijzen. U herkende hen niet want het waren nieuwelingen in de wijk. U besloot om de politie te verwittigen. De politie zei u dat ze zouden patrouilleren aan het voetbalveld en u verbood uw zonen nog naar daar te gaan.

Op 25 mei 2022 vertrok uw partner N.(...) naar Spanje om er te gaan wonen en werken. Op 27 mei 2022 begon u via WhatsApp dreigberichten te krijgen. U besteedde er aanvankelijk weinig aandacht aan. Een tijdje nadien, toen u naar uw werk vertrok, werd u echter benaderd door een onbekende man op een motorfiets die u vertelde dat u de dreigementen ernstig diende te nemen. U ontving ook enkele pamfletten met dreigementen thuis.

Op 4 juni 2022 besloot u om uw kinderen uit de stad weg te halen en deze naar hun oma te brengen. U nam telefonisch contact op met uw partner N.(...) en vertelde wat er allemaal gebeurd was. Zij zei u dat u aangifte moest doen bij het Openbaar Ministerie in Colombia, wat u vervolgens ook deed.

Toen u terug naar huis keerde van de kantoren van het Openbaar Ministerie werd u geconfronteerd met enkele personen op een motorfiets voor uw huis. Er verschenen ook enkele personen met motor op het voetbalveld. U besloot om samen met uw dochter A.(...) te vertrekken naar het landgoed van uw familie. U overlegde opnieuw met uw partner N.(...) en u vertelde haar dat u het niet langer volhield in Colombia. U vreesde dat ze u zouden vermoorden. U besloot om twee vliegtuigtickets te kopen, één voor u en één voor uw dochter A.(...). Op 16 september 2022 reisde u naar uw partner in Spanje. Jullie besloten daar om met jullie drie naar België te komen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U kwam met N.(...) en A.(...) in België aan op 26 september 2022 en jullie dienden dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Uw zonen D.(...) S.(...) en L.(...) kwamen pas enkele maanden later naar België, namelijk op 21 maart 2023.

M.(...) L.(...) P.(...) (OV nr. (...) en CGVS ref (...)) is de moeder van uw partner N.(...). Zij was ook naar België gekomen en had een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 maart 2023. Aangezien uw schoonmoeder de koude niet verdroeg in België en ze zich hier slecht voelde, besloot zij terug te keren naar Colombia. In november 2024 reisde uw partner N.(...) samen met jullie dochter A.(...) ook terug naar Colombia om er zorg te gaan dragen voor haar moeder. Uw zonen L.(...) en D.(...) S.(...) bleven nog bij u in België.

U vreest bij terugkeer naar Colombia vermoord te zullen worden door de Clan del Golfo.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer. In origineel: uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs van Colombia. In kopie: de klachten die u neerlegde bij het Openbaar Ministerie in Colombia en de bedreigingen die u ontving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er elementen zijn waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Zo verklaarde u tijdens u het interview bij de DVZ dat u mentale problemen had (Zie Verklaring DVZ dd. 14.11.2022, p.11, vraag 29) en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 22 november 2024 gaf u aan dat u veel vergeet (CGVS, p. 3). Doorgevraagd wat u daarmee precies bedoelde, gaf u aan dat u geen mentale problemen had maar dat u veel dingen vergat en dat u zich zoveel mogelijk zou proberen te herinneren. U dacht dat u zoals uw ouders aan het worden was, die lijden aan Alzheimer (CGVS, p. 3). Bij de samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het gehoor verwees deze nog eens naar uw geheugenproblemen (CGVS, p. 18).

U legde geen medisch attest voor, zodat uw vergeetachtigheid niet objectief ondersteund wordt door enig bewijsstuk. Uw vergeetachtigheid is bijgevolg niet meer dan een blote bewering.

Verder is er de vaststelling dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden verliep en er steeds een logische volgorde was van vraag en antwoord. Ook bij uw vrij relaas deed u omstandig en gedetailleerd uw verhaal (CGVS, p.10-11). Tijdens uw relaas vertelde u spontaan exacte data (dag en maand) waarop bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden (CGVS, p.10-11). Het blijkt bijgevolg nergens uit dat uw voorgehouden vergeetachtigheid er toe leidde dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek

te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet heeft aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt eerst en vooral zeer ernstig ondermijnd door volgende drie vaststellingen.

Primo, is uw verklaring dat u niet beschikte over sociale media leugenachtig (CGVS, p.2). U vertelde dat u geen facebookprofiel had en niets van sociale media gebruikte (CGVS, p.2). Uw verklaringen waren ter zake duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: u wilde geen sociale media en gebruikte enkel WhatsApp (CGVS, p.3). Nazicht leerde dat u wel degelijk sociale media gebruikt: op facebook heeft u een persoonlijk profiel, onder uw naam en voornaam, met de vermelding dat u een relatie heeft met N.(...) P.(...) en u in Villavicencio Colombia woont. U heeft niet minder dan 681 facebook-vrienden en er is uw profiel- en achtergrondfoto waar u duidelijk herkenbaar op afgebeeld staat. U bleek op dit profiel onder andere in december 2023 en in september 2024 diverse foto's van uzelf en uw partner gepost te hebben (zie afdrucken printscreens van uw facebookpagina, toegevoegd aan de map landeninformatie in het administratief dossier). Uw bewering dat u niet over een facebookpagina beschikte, strookte dan ook niet met de realiteit. Uw uitleg dat uw facebookprofiel van uw zoon is die dezelfde naam heeft, raakt kant noch wal (CGVS, p. 16-17). Dit alles doet vooral vermoeden dat u zaken wilt verborgen houden voor de Belgische asielinstanties, en niet zozeer voor uw vrienden en kennissen in Colombia.

Secundo, was er uw bedenkelijke uitleg dat u de originele pamfletten met bedreigingen die onder uw deur thuis waren gestoken, niet had kunnen meebrengen naar België omdat men dit niet toeliet op de luchthaven in uw land (CGVS, p. 4). Doorgevraagd naar wat u hiermee bedoelde, kwam u niet verder dan een vage uitleg dat u geen papieren kon meenemen via de luchthaven (CGVS, p. 4).

Tertio, verklaarde u onomwonden dat u na uw aankomst in België geen enkel ander land bezocht had dan Nederland. Hier was u naar toe gegaan op verzoek van uw baas op het werk, die wilde dat u hem vergezelde op een bouwbeurs (CGVS, p. 6). Echter bleek bij nazicht van uw persoonlijke facebookpagina dat u plezieruitstappen heeft gemaakt samen met uw partner N.(...) naar Duitsland en Parijs in Frankrijk (zie opnieuw afdrucken van printscreens van uw facebookpagina, toegevoegd aan de map landeninformatie in het administratief dossier). Hoewel dit misschien eerder een detail lijkt, dient toch benadrukt te worden dat gezien de impact en het belang van uw vlucht uit uw land op uw leven, het allesbehalve doorleefd en authentiek overkomt dat u hierover onwaarachtige verklaringen aflegt. En los van het gegeven dat u had gelogen over het feit dat u tijdens de asielprocedure naar andere landen was gereisd, stond de vaststelling dat u zichzelf afbeeldde, samen met uw naasten, op het wereldwijde en voor iedereen toegankelijke facebook, in schril contrast met uw verklaring voor uw leven te moeten vrezen en men naar u op zoek is (CGVS, p. 14 en 17).

Deze drie elementen samen gelezen leidt ertoe dat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven wordt gezet.

Ook wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde feiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u bij de DVZ niets vermeldde over (1.) de man op een motorfiets die u benaderde en nadien, (2.) over meerdere mannen op motorfietsen die zich voor uw huis toonden (zie Vragenlijst dd. 14.11.2022 in het administratief dossier, cfr. CGVS, p. 16). Tevens kende u tijdens uw eerste interview bij de DVZ de naam niet van de criminele groep die de drugs verkocht (ibid.) en verklaarde u ten opzichte van het CGVS dat het de Clan del Golfo betrof (CGVS, p. 16). Rekening houdend met het belang van deze elementen in uw vluchtrelaas zou dit toch van meet af aan het vermelden waard moeten zijn. Het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de Vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de naam van het drugskartel dat u vreesde kende, alsook de verschijning van de man(nen) op motorfiets zou vermelden aangezien dit uw directe vluchtaanleiding betrof en belangrijke elementen waren in uw vluchtrelaas (CGVS, p.11).

U werd met deze lacunes in uw verklaringen geconfronteerd, waarop u aangaf dat u zich dit niet herinnerd had tijdens het eerste interview en dat u veel vergat (CGVS, p. 16). Zoals supra besproken, is uw voorgehouden vergeetachtigheid evenwel slechts een blote bewering en heeft één en ander er minstens de schijn naar dat u dit gebruikt pour les besoins de la cause wanneer u geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid of lacune in uw relaas. U kan niet ernstig uw beweerdelijke vergeetachtigheid gebruiken als

verschoningsgrond ter zake, nu uit de samenlezing van alle elementen in uw dossier dergelijke vergeetachtigheid niet objectief blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen uw gebrek aan geloofwaardigheid niet doen ombuigen. Wel integendeel. Analyse van uw documenten toont immers aan dat dit weinig betrouwbare stukken zijn.

Ten eerste, betreffende de bedreigingen en strafklachten (uw stukken 4 t.e.m. 6) blijkt ten eerste al deze documenten enkel fotokopieën betreffen, zodat de bewijswaarde daarvan ab initio al uiterst beperkt is.

Aangaande de door u ingediende strafklachten in Colombia wordt opgemerkt dat dit eenzijdige verklaringen zijn. Uiteindelijk kan iedereen gaan verklaren wat hij wil ten opzichte van de gerechtelijke instanties. Het indienen van een bepaalde klacht bewijst op zich niet dat de feiten zoals deze zich in de klacht worden beschreven, zich effectief hebben voorgedaan.

De juridische draagwijdte van de door uw neergelegde strafklachten in Colombia in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wordt hieronder besproken, bij het luik betreffende de bescherming van de nationale overheden in Colombia (zie infra en zie ook COI Focus, Beschermingsmogelijkheden in Colombia, dd. 14 mei 2024, toegevoegd aan de map landeninformatie in het administratief dossier).

De bewijswaarde van de afdrucken van screenshots van enkele WhatsApp berichten is ook uiterst beperkt: dit zijn papieren afdrucken van digitale berichten, die wegens hun aard uiterst vatbaar zijn voor manipulatie. Op basis van deze afdrucken kan niet worden afgeleid wie de afzender of de ontvanger van deze berichten is. Uit deze berichten kan ook niet worden afgeleid dat deze afkomstig zijn van leden van de Clan del Golfo. Eender wie kan eender wat naar eender welke ontvanger sturen via WhatsApp. In deze context was er ook uw uiterst bedenkelijke uitleg dat u tamelijk veel berichten had ontvangen via WhatsApp maar dat u enkel de berichten had bijgehouden die u neerlegde wegens tijdsgebrek en omdat u op uw gsm niet veel kon bewaren (CGVS, p. 4).

De bewijswaarde van de drie briefjes met handgeschreven tekst op, volgens uw verklaring ook bedreigingen die u kreeg, is eveneens uiterst relatief. Opnieuw zijn dit enkel kopieën, en kunnen deze ook makkelijk in scène zijn gezet. Er kan niet worden afgeleid waar, wanneer of wie deze papiertjes heeft opgesteld, laat staan wie deze zou ontvangen hebben.

In het licht van uw sterk verminderde algemene geloofwaardigheid, alsook het gebrek aan voldoende bewijskrachtige stukken om uw relaas te ondersteunen, kan er bijgevolg maar erg weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen waarop u zich baseert voor uw verzoek om internationale bescherming.

Verder, voor zover er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door u verklaarde feiten, quod non, is uw verzoek om internationale bescherming ongegrond omdat de feiten waarop u zich steunt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op feiten waarbij u vaststelde dat er onbekende jongeren aan uw zonen drugs hadden aangeboden, waarop u besloot om de politie hiervan in te lichten (CGVS, p. 10). Nadat u dit had gedaan, ontving u dreigementen via WhatsApp, werd u benaderd door een man op een motorfiets en ontving u thuis briefjes met dreigementen (CGVS, p. 11). Nadien heeft u bijkomend aangifte gedaan bij het Openbaar Ministerie, aangezien de politie niets deed (CGVS, p. 11). Later zag u meerdere mannen op een motor voor uw huis en op het voetbalveld in de buurt, waarna u besloot om samen met uw dochter te vertrekken (CGVS, p. 11).

Uit de samenlezing van deze verklaringen blijkt dat de door u ingeroepen problemen betrekking hebben op crimineel geweld en van gemeenrechtelijke aard zijn. Zij hebben als zodanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan immers niet blijken dat u persoonlijk wordt geveiseerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één deze redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient een verzoeker aan te tonen te worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door u verklaarde asielmotieven, meer bepaald dat u problemen kreeg in de vorm van enkele mondelinge en schriftelijke bedreigingen omdat u klacht was gaan indienen tegen een groepje jongeren dat aan uw kinderen drugs te koop had aangeboden, houden op zich geen verband met één van de voormelde criteria. Dit zijn in wezen problemen van gemeenrechtelijke aard en bijgevolg kunnen deze elementen niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. De door u aangehaalde feiten zijn op zich ook onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet uit te maken, zodat uw verzoek ongegrond dient te worden verklaard.

Wat er ook van zij, een vrees voor vervolging dient steeds toekomstgericht te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Er is ten eerste de vaststelling dat uw beweerdelijke belagers het de facto hielden op enkele dreigementen via WhatsApp en briefjes bij u thuis, en er verder met u niets is gebeurd (CGVS, p. 13). U stelt te vrezen vermoord te worden door de uiterst gevaarlijke Clan del Golfo, maar uit niets in uw dossier blijkt concreet dat het meest meedogenloze drugskartel van heel Colombia u actueel daadwerkelijk zoekt (CGVS, p.13-14 en p.16).

Het gebrek aan ernst van uw voorgehouden vrees wordt onderstreept door de vaststelling dat uw dichte familieleden in Colombia het er goed stellen. U vertelde dat uw broers en één zus het allen goed stellen en zij geen problemen hebben in Colombia (CGVS, p. 7). Ook uw vrijwillig teruggekeerde partner N.(...) en uw dochter A.(...) stellen het daar goed (CGVS, p. 7-8). Dat N.(...) vrijwillig terugkeerde naar jullie land van herkomst getuigt overigens niet van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of schade. De staat van rust waarin uw familie thans verkeren, staat alleszins in schril contrast met uw bewering dat de Clan del Golfo het op uw leven en dat van uw zonen gemunt heeft (CGVS, p. 9). Een en ander klemmt des te meer nu u zelf aangaf dat de Clan del Golfo een uiterst gevaarlijke criminele bende is met duizenden leden, die overal in het land aanwezig zijn en zich bezig houden met drugs, wapens, huurmoordenaars, ... etc. Deze bende kan iedereen overal vinden in Colombia, zo vertelde u (CGVS, p. 8 en p.15-16). Welnu, indien de Clan del Golfo u effectief zouden willen vermoorden, zoals u voorhoudt, is het bijzonder weinig logisch dat uw familie in Colombia geen problemen hebben en zij het in Colombia goed stellen.

Tot slot is er nog de vaststelling dat u de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Colombia niet heeft uitgeput. Ook deze vaststelling leidt tot het noodzakelijke besluit dat uw verzoek om internationale bescherming ongegrond dient te worden verklaard. In dit verband wijst het CGVS er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Op basis van alle elementen in het dossier moet echter worden besloten dat u geen geldige reden naar voren heeft gebracht die toelaat te stellen dat u geen bescherming van uw nationale autoriteiten kan genieten. Overeenkomstig de door u neergelegde documenten blijkt u klachten te hebben ingediend einde augustus / begin september 2022 (zie uw stukken 4 en 5 in de documentenmap in het administratief dossier, met vertalingen door het CGVS). U heeft de afwikkeling van deze klachten echter niet afgewacht en heeft het land verlaten op 15 september 2022.

Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is.

U toont niet aan dat de Colombiaanse overheden in uw geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft u in gebreke concreet aan te tonen dat het voor u niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

Samenvattend en besluitend, is uw verzoek dus ongegrond en stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde elementen, ook wanneer deze cumulatief in beschouwing worden genomen, niet van die aard en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten vermogen niets te wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs van Colombia tonen uw identiteit aan die niet ter discussie staat. De bewijswaarde en draagwijdte van de neergelegde strafklachten, alsook de bewijswaarde van de pamfletten werden supra reeds besproken.

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat het gegeven dat er enkele van uw familieleden ook internationale bescherming in België aanvroegen (CGVS p.9 en p.10) geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte

eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld daar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting gaat verzoeker in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker hekelt daarbij vooreerst dat de commissaris-generaal ten tijde van de bestreden beslissing zijn zoon – die het best in staat is om de gebeurtenissen die hebben geleid tot het vertrek van het gezin uit Colombia in detail te verklaren – nog niet eens had gehoord en dat dit aanleiding moet geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar een e-mail van zijn advocaat aan het CGVS voor zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van de commissaris-generaal.

In een volgend onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de beschikbare landeninformatie omtrent de Clan del Golfo, wijst hij erop dat drugsverkoop een van hun bekende activiteiten betreft, dat zij actief zijn in zijn regio van herkomst en dat zijn verklaringen aldus volledig overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie. Verzoeker vervolgt dat de beschikbare landeninformatie bevestigt dat het niet eenvoudig is om te weten tot welke groepering zijn belagers behoorden of wie hem precies afperste. Aangaande de lacunes in zijn verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werpt verzoeker op dat hij tijdens dit interview niet de kans had om zijn problemen (uitvoerig) uiteen te zetten. Omtrent de documenten die hij voorlegt, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij om risico's te vermijden niet alle bewijzen durfde mee

te nemen, dat hij alle mogelijke inspanningen heeft gedaan om vanuit Colombia de bewijzen over te brengen en dat hij wel degelijk zijn problemen staaft met documenten terwijl de commissaris-generaal nochtans beweert dat hij zich beperkt tot blote beweringen.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op zijn geheugenproblemen. Verzoeker merkt in dit verband op dat het uiterst moeilijk is om terug te komen op feiten die hijzelf niet heeft meegemaakt, maar die zijn kinderen daarentegen hebben ondergaan.

In een vierde onderdeel van het middel herhaalt verzoeker dat zijn vrouw en dochter zijn teruggekeerd naar Colombia zodat zijn vrouw voor haar moeder kon zorgen. Hij benadrukt dat zijn vrouw nooit het slachtoffer is geweest van geweld en afpersing van de Clan del Golfo en zijn vrouw en dochter bovendien thans niet meer in Villavicencio verblijven, doch wel in een stad op tien uur van hun herkomstregio. Verzoeker merkt op dat zijn zonen wel degelijk werden bedreigd door de Clan del Golfo toen zij verhuisden uit Villavicencio.

In een vijfde onderdeel van het middel benadrukt verzoeker dat hij wel degelijk alles deed wat redelijkerwijze binnen zijn mogelijkheden lag om zich op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te beroepen. Hij onderstreept dat hij wel degelijk een aangifte deed bij de politie en een klacht indiende bij het openbaar ministerie maar dat hij, doordat er niets gebeurde met deze klacht, geen vertrouwen meer had in de beschermingscapaciteit van de lokale autoriteiten. Verzoeker verwijst vervolgens naar het rapport van UNHCR en meent dat zijn verklaringen hiermee in lijn liggen.

Verzoeker besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en hij bijgevolg als vluchteling moet worden erkend.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal geen actueel en nauwkeurig onderzoek heeft verricht naar de humanitaire- en veiligheidssituatie in Colombia. Verzoeker gaat vervolgens in op enkele rapporten en meent dat er geen sprake is van een kalmering, integendeel. Hij onderstreept tevens dat hij afkomstig is uit een gevaarlijke regio, Meta. Ook in Villavicencio is het geweld in stijgende lijn volgens verzoeker. Verzoeker merkt daarnaast op dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, meer bepaald zijn regio van herkomst (Villavicencio, Meta), de problemen die hij heeft ondervonden in 2022 en het feit dat hij in Europa is gaan wonen waardoor het geloof bestaat dat zijn financiële situatie gunstig is en bijgevolg het risico op afpersing toeneemt. Verzoeker meent dat hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgend stavingstuk: een e-mail van zijn advocaat aan de diensten van het CGVS van 19 november 2024.

3.2.2. Op 30 september 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 10) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak

om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de rechten van verdediging en artikel 47 van het Handvest geschonden acht. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd vermits:

- (a) hij leugenachtige verklaringen aflegt over het niet-beschikken over sociale media;
  - (b) hij geen aannemelijke verklaringen aflegt over de reden waarom hij de originele pamfletten met bedreigingen die onder de deur bij hem thuis waren gestoken, niet naar België kon meebrengen;
  - (c) verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over het feit dat hij tijdens de asielpcedure naar andere landen was gereisd en de vaststelling dat hij zichzelf afbeeldde, samen met zijn naasten, op het wereldwijde en voor iedereen toegankelijke Facebook in schril contrast staat met zijn verklaring voor zijn leven te moeten vrezen en dat men naar hem op zoek is;
  - (ii) de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde feiten wordt ernstig ondermijnd door de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over (1) de man op een motorfiets die hem benaderde en, (2) over meerdere mannen op motorfietsen die zich voor zijn huis toonden, (3) de naam van de bende die hem en zijn gezin zou vervolgen, terwijl dit zijn directe vluchtaanleiding betrof en belangrijke elementen waren in zijn vluchtrelaas en zijn beweerde vergeetachtigheid niet als verschoningsgrond kan dienen;
  - (iii) de documenten die verzoeker voorlegt, kunnen de geloofwaardigheid van zijn asielaas niet ombuigen vermits dit weinig betrouwbare stukken zijn nu:
    - (a) de bedreigingen en strafklachten enkel fotokopieën betreffen, zodat de bewijswaarde daarvan ab initio al uiterst beperkt is;
    - (b) de ingediende strafklachten in Colombia overigens eenzijdige verklaringen zijn;
    - (c) de bewijswaarde van de afdrucken van screenshots van enkele WhatsApp-berichten uiterst beperkt is aangezien dit papieren afdrucken van digitale berichten zijn, die wegens hun aard uiterst vatbaar zijn voor manipulatie;
    - (d) de bewijswaarde van de drie briefjes met handgeschreven tekst op, eveneens uiterst relatief is aangezien dit enkel kopieën betreffen, die eenvoudig in scène kunnen zijn gezet;
  - (iv) voor zover er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde feiten, quod non, zijn de feiten waarop hij zich steunt onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd:
    - (a) de door verzoeker ingeroepen problemen betrekking hebben op crimineel geweld en van gemeenrechtelijke aard zijn en hebben als dusdanig dan ook geen betrekking op de criteria van het Vluchtelingenverdrag;
    - (b) de door hem aangehaalde feiten zijn op zich ook onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet uit te maken;
    - (c) wat er ook van zij, een vrees voor vervolging dient steeds toekomstgericht te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft;
    - (d) tot slot is er nog de vaststelling dat verzoeker de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Colombia niet heeft uitgeput;
    - (v) de overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd (paspoort, identiteitskaart en rijbewijs van Colombia) zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn vluchtrelaas kunnen ombuigen;
    - (vi) volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het gegeven dat er enkele van zijn familieleden ook internationale bescherming in België aanvroegen, geen ander licht op de genomen conclusie werpt aangezien elk verzoek om internationale bescherming immers op zijn individuele merites wordt beoordeeld;
    - (vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
- Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal als volgt van oordeel:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er elementen zijn waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Zo verklaarde u tijdens u het interview bij de DVZ dat u mentale problemen had (Zie Verklaring DVZ dd. 14.11.2022, p.11, vraag 29) en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 22 november 2024 gaf u aan dat u veel vergeet (CGVS, p. 3). Doorgevraagd wat u daarmee precies bedoelde, gaf u aan dat u geen mentale problemen had maar dat u veel dingen vergat en dat u zich zoveel mogelijk zou proberen te herinneren. U dacht dat u zoals uw ouders aan het worden was, die lijden aan Alzheimer (CGVS, p. 3). Bij de samenvattende opmerkingen van uw raadsman op het einde van het gehoor verwees deze nog eens naar uw geheugenproblemen (CGVS, p. 18).

U legde geen medisch attest voor, zodat uw vergeetachtigheid niet objectief ondersteund wordt door enig bewijsstuk. Uw vergeetachtigheid is bijgevolg niet meer dan een blote bewering.

Verder is er de vaststelling dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden verliep en er steeds een logische volgorde was van vraag en antwoord. Ook bij uw vrij relaas deed u omstandig en gedetailleerd uw verhaal (CGVS, p.10-11). Tijdens uw relaas vertelde u spontaan exacte data (dag en maand) waarop bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden (CGVS, p.10-11). Het blijkt bijgevolg nergens uit dat uw voorgehouden vergeetachtigheid er toe leidde dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Daar verwijst hij immers louter opnieuw naar zijn geheugenproblemen waardoor hij moeite zou hebben om op precieze herinneringen terug te komen. De Raad stelt vast dat verzoeker echter opnieuw nalaat om hieromtrent ook maar enig (psycho-)medisch stavingstuk voor te leggen zodat hij zich weer beperkt tot een blote bewering die bovendien geen steun vindt in het administratief dossier nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze plaatsvond en er geen (ernstige) geheugenproblemen in hoofde van verzoeker kunnen worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijzondere steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Bij een terugkeer naar Colombia vreest verzoeker te worden vermoord door leden van de Clan del Golfo. Verzoeker verklaart dat zijn zonen op een voetbalveldje dichtbij hun woning meerdere keren werden aangesproken door jongeren om drugs aan te nemen, wat zijn zonen weigerden en waarop verzoeker een klacht ging indienen bij de politie. De politie zou hierop tweemaal rond het veld hebben gepatrouilleerd en verzoeker zou zijn zonen niet meer hebben toegestaan om op het voetbalplein te spelen. Verzoeker zou ook een klacht hebben ingediend bij het openbaar ministerie. Verzoeker werd vervolgens bedreigd door leden van de Clan del Golfo, zowel via WhatsAppberichten, als via pamfletten onder de deur, evenals door verbale bedreigingen (administratief dossier, CGVS, p. 10-11; vragenlijst DVZ, vraag 3.5.). Bij een terugkeer naar Colombia vreest verzoeker dat de bendeleden de daad bij het woord zullen voegen en hem zullen vermoorden.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt

aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander licht te plaatsen, waartoe hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

3.3.6.4. Verzoeker hekelt vooreerst in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen in het kader van zijn dossier zonder zelfs maar de tijd te nemen om zijn zoon, D. S. B. te horen, terwijl de aanvankelijke gebeurtenissen aan het adres van verzoekers gezin intrinsiek met elkaar verband houden en zijn zoon het best in staat is om de gebeurtenissen die hebben geleid tot het vertrek van het gezin uit Colombia in detail te verklaren. Verzoeker verwijst in dit verband naar de e-mail van zijn advocaat aan het CGVS van 19 november 2024 (verzoekschrift, stuk 3).

De Raad benadrukt vooreerst dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke verzoek moet met andere woorden individueel worden onderzocht waarbij de verzoeker om internationale bescherming op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. In casu blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en hetgeen volgt dat verzoeker hiertoe evenwel in gebreke blijft.

Daarnaast stipt de Raad aan dat verzoeker doorheen zijn verklaringen aangeeft dat hij zelf tot zeven maal toe werd bedreigd door leden van de Clan del Golfo, dat de bedreigingen bij hen thuis kwamen zodat zij aan het gehele gezin waren gericht en dat zijn zonen geen andere bedreigingen hebben ontvangen (administratief dossier, CGVS, p. 10-11, 14 en 17), zodat – en dit in tegenstelling tot zijn betoog in het verzoekschrift waarbij hij opwerpt dat het uiterst moeilijk is om terug te komen op feiten die hij niet zelf heeft meegemaakt – wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hieromtrent doorleefde, coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Het enkele gegeven dat zijn zonen eerst zouden zijn aangesproken in het kader van drugsverkoop, vermag hierop geen ander licht te werpen.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekers raadvrouw ter zitting van 7 oktober 2025 meedeelde dat verzoekers zoon S. niet verschenen is voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zodat aangaande zoon S. een beslissing werd genomen die een technische weigering betrof. Het verzoek om internationale bescherming van zoon L. is ten tijde van de terechtzitting nog hangende.

3.3.6.5. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing pertinent op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor leden van de Clan del Golfo. Vooreerst wordt in dit verband in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over de bedreiging door een man op een motorfiets, noch over de bedreiging door meerdere mannen op motorfietsen die zich voor zijn huis toonden (administratief dossier, Vragenlijst DVZ, versus CGVS, p. 16). Tevens kende verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ de naam niet van de criminele groep die de drugs verkocht (ibid.) en verklaarde hij ten opzichte van het CGVS dat het de Clan del Golfo betrof (CGVS, p. 16).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift onderstreept dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en bondig is, dat hij niet de opportuniteit heeft gekregen om uitgebreid terug te komen op de verdiepende elementen van zijn vlucht uit Colombia en hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aldus onvoldoende de kans heeft gehad om zijn problemen uiteen te zetten, slaagt hij er niet in de lacunes in zijn verklaringen uit te leggen of te verschonen. De Raad onderstreept te dezen dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielpprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Het feit dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken korter en bondiger is dan dat voor het CGVS doet hieraan niets af. Ondanks het feit dat de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de naam van het drugskartel dat hij vreesde kende, alsook de verschijning van de man(nen) op motorfiets zou vermelden aangezien dit zijn directe vluchtaanleiding betrof en belangrijke elementen waren in zijn vluchtrelaas (administratief dossier, CGVS, p. 10-11). Wat betreft verzoekers beweerde vergeetachtigheid kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.4. en waaruit blijkt dat dit slechts een blote bewering betreft die niet als verschoningsgrond kan worden aangewend ter zake.

Verzoeker vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken volgt dat het niet eenvoudig is om te weten tot welke groepering belagers behoren of wie precies achter de afpersing zit. In de geciteerde landeninformatie wordt daarbij verwezen naar het gegeven dat afpersing vrij anoniem kan gebeuren en door de moderne technologieën geen fysiek contact

met het slachtoffer nodig is, dat er soms gebruik wordt gemaakt van tussenpersonen en dat er ook op verschillende manieren geld wordt geïnd.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker wél degelijk in staat bleek om op de zetel van het CGVS zijn belagers te identificeren als leden van de Clan del Golfo. Het is daarentegen de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakt van deze naam, terwijl hij dit wel doet bij het CGVS, dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt.

3.3.6.6. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht ter staving van zijn beweerde problemen met de Clan del Golfo vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Ten eerste, betreffende de bedreigingen en strafklachten (uw stukken 4 t.e.m. 6) blijkt ten eerste al deze documenten enkel fotokopieën betreffen, zodat de bewijswaarde daarvan ab initio al uiterst beperkt is.

Aangaande de door u ingediende strafklachten in Colombia wordt opgemerkt dat dit eenzijdige verklaringen zijn. Uiteindelijk kan iedereen gaan verklaren wat hij wil ten opzichte van de gerechtelijke instanties. Het indienen van een bepaalde klacht bewijst op zich niet dat de feiten zoals deze zich in de klacht worden beschreven, zich effectief hebben voorgedaan.

De juridische draagwijdte van de door uw neergelegde strafklachten in Colombia in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wordt hieronder besproken, bij het luik betreffende de bescherming van de nationale overheden in Colombia (zie infra en zie ook COI Focus, Beschermingsmogelijkheden in Colombia, dd. 14 mei 2024, toegevoegd aan de map landeninformatie in het administratief dossier).

De bewijswaarde van de afdrukken van screenshots van enkele WhatsApp berichten is ook uiterst beperkt: dit zijn papieren afdrukken van digitale berichten, die wegens hun aard uiterst vatbaar zijn voor manipulatie. Op basis van deze afdrukken kan niet worden afgeleid wie de afzender of de ontvanger van deze berichten is. Uit deze berichten kan ook niet worden afgeleid dat deze afkomstig zijn van leden van de Clan del Golfo. Eender wie kan eender wat naar eender welke ontvanger sturen via WhatsApp. In deze context was er ook uw uiterst bedenkelijke uitleg dat u tamelijk veel berichten had ontvangen via WhatsApp maar dat u enkel de berichten had bijgehouden die u neerlegde wegens tijdsgebrek en omdat u op uw gsm niet veel kon bewaren (CGVS, p. 4).

De bewijswaarde van de drie briefjes met handgeschreven tekst op, volgens uw verklaring ook bedreigingen die u kreeg, is eveneens uiterst relatief. Opnieuw zijn dit enkel kopieën, en kunnen deze ook makkelijk in scène zijn gezet. Er kan niet worden afgeleid waar, wanneer of wie deze papiertjes heeft opgesteld, laat staan wie deze zou ontvangen hebben.

In het licht van uw sterk verminderde algemene geloofwaardigheid, alsook het gebrek aan voldoende bewijskrachtige stukken om uw relaas te ondersteunen, kan er bijgevolg maar erg weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen waarop u zich baseert voor uw verzoek om internationale bescherming.”

Door in het verzoekschrift zijn verklaring te hernemen dat hij vanwege de controles de bewijzen niet meenam op het vliegtuig, te poneren dat hij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om bewijzen vanuit Colombia te brengen en te hekelen dat de commissaris-generaal over een blote bewering praat, brengt hij geen enkel concreet en valabel argument bij om voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Deze pertinente motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.3.6.7. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat, zelfs zo er geloof zou kunnen worden gehecht aan de beweerde problemen met de Clan del Golfo en deze als voldoende zwaarwichtig zouden kunnen worden bestempeld – quod non – verzoeker geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aantoot.

Zo is er de vaststelling dat de beweerdelijke belagers het de facto hielden op enkele dreigementen via WhatsApp en briefjes bij hem thuis (administratief dossier, CGVS, p. 13). Uit niets blijkt concreet dat het meest meedogenloze drugskartel van heel Colombia verzoeker actueel daadwerkelijk zoekt (administratief dossier, CGVS, p.13-14 en 16). Dit wordt eens te meer onderstreept door de vaststelling dat verzoekers dichte familieleden in Colombia het er goed stellen. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn broers en één zus het allen goed stellen en zij geen problemen hebben in Colombia (administratief dossier, CGVS, p. 7). Ook zijn vrijwillig teruggekeerde partner en hun dochter A. stellen het daar goed (administratief dossier, CGVS, p. 7-8). Dat verzoekers partner vrijwillig terugkeerde naar hun land van herkomst, terwijl zij zich op dezelfde vluchtmotieven zou hebben gesteund in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in België, getuigt geenszins van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of risico op het lijden van reële schade. Deze verklaringen staan alleszins in schril contrast met verzoekers bewering dat de Clan del Golfo het op zijn leven en dat van zijn zonen heeft gemunt. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat de Clan del Golfo een uiterst gevaarlijke criminele bende is met duizenden leden, die overal in het land aanwezig zijn en die iedereen overal kan vinden in Colombia

(administratief dossier, CGVS, p. 8, 15-16). De vaststelling dat verzoekers (dichte) familie in Colombia geen enkel probleem ervaart en zij het daarentegen goed stellen, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn vrouw naar Colombia is teruggekeerd om voor haar moeder te zorgen. Hij benadrukt dat zijn vrouw nooit het slachtoffer is geweest van geweld en afpersing van de Clan del Golfo en dat zijn vrouw en dochter bovendien thans niet meer in Villavicencio verblijven, doch wel in een stad op tien uur van hun herkomstregio. Verzoeker merkt op dat zijn zonen wel degelijk werden bedreigd door de Clan del Golfo toen zij verhuisden uit Villavicencio. De Raad herhaalt dat van een gevaarlijke criminele bende, die bovendien verzoekers hele gezin zou hebben bedreigd (supra) redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ten gepaste tijde ten uitvoer zouden brengen. De vaststelling dat verzoekers (dichte) familie zonder problemen in Colombia verblijft, zij het in een andere regio (maar wat volgens verzoekers eigen verklaringen echter niet helpt om te ontsnappen aan de Clan del Golfo), ondergraaft de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.6.8. Verzoeker gaat in het verzoekschrift nog in op de beschikbare landeninformatie omtrent de Clan del Golfo en wijst erop dat drugsverkoop één van hun bekende activiteiten betreft, dat zij actief zijn in zijn regio van herkomst en dat zijn verklaringen aldus volledig overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie. De Raad merkt evenwel op dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.6.9. Nog daargelaten de voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de Clan del Golfo, kan erop worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratieve dossiers, map 'Landeninformatie', stuk 2, COI Focus, "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Dit is evenwel niet het geval zoals blijkt uit de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

"(...) Op basis van alle elementen in het dossier moet echter worden besloten dat u geen geldige reden naar voren heeft gebracht die toelaat te stellen dat u geen bescherming van uw nationale autoriteiten kan genieten. Overeenkomstig de door u neergelegde documenten blijkt u klachten te hebben ingediend einde augustus / begin september 2022 (zie uw stukken 4 en 5 in de documentenmap in het administratief dossier, met vertalingen door het CGVS). U heeft de afwikkeling van deze klachten echter niet afgewacht en heeft het land verlaten op 15 september 2022."

In een verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij wel degelijk alles deed wat redelijkerwijze binnen zijn mogelijkheden lag om zich op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te beroepen. Hij onderstreept dat hij wel degelijk een aangifte deed bij de politie en een klacht indiende bij het openbaar ministerie maar dat hij, doordat er niets gebeurde met deze klacht, geen vertrouwen meer had in de beschermingscapaciteit van de lokale autoriteiten. De Raad merkt evenwel op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, die de klachten heeft ingediend eind augustus-begin september 2022 geenszins de afwikkeling van deze klachten heeft afgewacht alvorens zijn land van herkomst te verlaten op 15 september 2022. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

3.3.6.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat:

(i) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd vermits hij leugenachtige verklaringen aflegt over het niet-beschikken over sociale media; hij niet aannemelijke verklaringen aflegt over de reden waarom hij de originele pamfletten met bedreigingen die onder de deur bij hem thuis waren gestoken niet naar België kon meebrengen; verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over het feit dat hij tijdens de asielprocedure naar andere landen was gereisd en de vaststelling dat hij zichzelf afbeeldde, samen met zijn naasten, op het wereldwijde en voor iedereen toegankelijke Facebook in schrill contrast staat met zijn verklaring voor zijn leven te moeten vrezen en dat men naar hem op zoek is;

(ii) voor zover er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde feiten, quod non, zijn de feiten waarop hij zich steunt onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging, dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd;

(iii) de overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd (paspoort, identiteitskaart en rijbewijs van Colombia) zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn vluchtrelaas kunnen ombuigen.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.6.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.7.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 zet de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 30 september 2025 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4,

§2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10 en CGVS, p.5) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld, waar verzoeker vanaf zijn vijf jaar tot aan zijn vertrek uit Colombia woonde.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Meta een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is immers deels dezelfde informatie als deze waarop bovenstaande analyse mede is gebaseerd, en is hoe dan ook minder actueel dan de COI Focus van 10 april 2025 waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het geweld in Villavicencio in stijgende lijn is en hij afkomstig is uit een gevaarlijke regio, doch weerlegt hiermee niet dat voor zover het geweld in Meta kadert binnen een gewapend conflict, dit in wezen doelgericht van aard is en hij zijn persoonlijke problemen met de aanwezige paramilitaire groeperingen niet aannemelijk maakt.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement, blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers er louter door hun aanwezigheid een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden nagegaan of er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die het risico verhogen dat hij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer wordt van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift vooreerst zijn afkomst uit Villavicencio aan, doch licht niet toe in welke zin hij hierdoor meer dan andere burgers het risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voorts verwijst hij opnieuw naar de problemen die hij zou hebben ondervonden in 2022, maar waaraan omwille van de hoger aangehaalde redenen geen geloof kan worden gehecht. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanhaalt dat hij bij terugkeer een groter risico loopt om te worden afgeperst omwille van zijn verblijf in Europa, dient te worden benadrukt dat dit geen persoonlijke omstandigheid betreft die voor verzoeker het risico vergroot om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, i.e. geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden gevisieerd. In zoverre verzoeker meent dat hij persoonlijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omdat hij bij terugkeer naar Colombia dreigt te worden

afgeperst omwille van zijn vermeende gunstige financiële situatie, dient hij dit risico in concreto aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa kan daartoe niet volstaan.

3.3.7.3. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het departement Meta, zijn regio van herkomst en bestemming, een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET